

Majitel hotelu domáhal se na žalované vyklizení hotelového pokoje. Oba nižší soudy žalobu zamítly. Nejvyšší soud uznal podle žaloby.

Důvody:

Nesporo jest, že žalovaná bydlí v pokoji č. 1 hotelu již od roku 1923, že zprvu platila z něho nájemci 3 Kč denně, 90 Kč měsíčně, že však od roku 1924 vůbec nic na nájemné nezaplatila. Nižší soudy uznaly srovnale, že mezi stranami rozepře nebyl poměr prekaristický, nýbrž pravidelný, na delší dobu uzavřený poměr nájemní. Z tohoto usoudily nižší soudy, že jest žalovaná pod záštitou zákona o ochraně nájemníků, aniž by poměr ten bylo podřaditi pod § 31 čís. 5 cit. zák., a zamítly proto žalobu, majíce za to, že žalobce musí v řízení nesporném žádati o svolení k výpovědi žalované. Tento právní názor dovolací soud nedsílí. Podle § 1 zákona ze dne 23. ledna 1920 čís. 54 sb. z. a n. jest zakázán pronájem hotelů nebo jejich částí k jiným účelům, nežli ku přechovávání cizinců, leda že by k tomu dal ministr průmyslu, obchodu a živností povolení. Smlouvy tomu odporující jsou neplatné. Podle § 879 obč. zák. jest smlouva příčící se zákonnému zákazu nicotná. K nicotnosti jest hleděti z úřadu v každém období sporu, i když námitka ta nebyla učiněna v řízení před prvním soudem. Podle osvědčení obecního úřadu ze dne 27. srpna 1930 jest pokoj číslo 1 v žalobcově hotelu pokojem hotelovým a bylo ho vždy používáno ku přechovávání cizinců. Jest tedy nájemní smlouva, kterou uzavřela o pokoji tom žalovaná se žalobcem na delší dobu, kterou měl pokoj ten býti odňat původnímu účelu, přechovávání cizinců, vzhledem k tomu, že povolení ministerstva průmyslu, obchodu a živností k jejímu uzavření nebylo žalovanou ani tvrzeno, neplatná, nicotná. Nicotná smlouva po právu neexistuje a není pod záštitou zákona o ochraně nájemníků. Jest proto mylný právní názor nižších soudů, že žalobce měl žádati nesporného soudce o svolení k výpovědi. Že bydlila v pokoji tom jako cizinec, používající hotelového pohostinství, žalovaná ani netvrdila a bylo to též nižšími soudy vyvráceno a proto nepřichází ustanovení § 31 čís. 5 zák. o ochr. náj. v úvahu. Žalovaná bydlí tam, pokud se týče užívá pokoje toho, bez zákonem uznaného právního důvodu a dožaduje se tudíž žalobce žalobou touto právem jejího vyklizení. Okolnost, že žalovaná v pokoji tom nyní již nebydlí, ježto jí byl 12. února 1930 žalobcem vstup do pokoje zabráněn, nepadá na váhu, ano jest nesporno, že si nadále činí nároky na jeho užívání a dosud tam svůj nábytek má uložen.

Čís. 11804.

Při posuzování otázky, zda manželské dítě se může samostatně živiti, nerozhoduje o sobě dosažení určitého věku ani abstraktní schopnost výdělečná, nýbrž jest přihlížeti ke skutečné možnosti, najíti průměrně zaměstnání a v něm se udržeti. V první řadě přijde v úvahu předcházející výchova a způsob přípravy pro praktický život.

Pokud trvá studium dítěte, není se zájmem jeho zdraví a studijního postupu slučitelné, by provozovalo výdělečnou činnost.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., nezná rekursní sdělení (rekursní odpověď).

(Rozh. ze dne 25. června 1932, R II 221/32.)

Soud první stolice uložil manželskému otci, by platil na výživu dcery, narozené dne 27. října 1911, od 18. prosince 1931 počínajíc 200 Kč měsíčně, až do doby, kdy se bude moci sama živiti. Rekursní soud zamítl žádost o placení výživného.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud vyhověl otcovu rekursu a zamítl žádost o placení výživného proto, že nezletilá Erika P-ová podle jeho názoru jest způsobilá sama se živiti. Toto své mínění — jak lze z odůvodnění seznati — opírá o to, že nezletilá jest tělesně i duševně úplně zdravá a vyvinutá, že překročila 20. rok svého věku, a že jest pro kancelářskou službu prakticky vzdělaná, vychodivši měšťanskou školu a byvši pak přijata do kancelářské služby u firmy S., kteréžto místo prý však později bezdůvodně opustila. Tyto okolnosti však jednak nedostačí k odůvodnění onoho názoru, jednak nejsou v úplném souhlasu se spisy. Při posuzování otázky, zda se nezl. Erika P-ová může samostatně živiti, nerozhoduje o sobě dosažení určitého věku ani abstraktní schopnost výdělečná, nýbrž jest přihlédnouti ke skutečné její možnosti, najíti přiměřené zaměstnání a v něm se udržeti (srov. rozh. čís. 10.340 sb. n. s.). V první řadě přijde v úvahu její předcházející výchova a způsob přípravy pro praktický život. Zjištěno jest, že nezletilá Erika P-ová vychodila jen měšťanskou školu. To není pro ni dostatečnou theoretickou přípravou pro kancelářskou službu. Otec sám připouští, že se dcera ve státním jazyce úplně nezdokonalila a že nenavštěvovala žádné školy odborné. Z čí viny se tak stalo, zůstává nerozhodné. Prakticky pro kancelářskou službu není rovněž vyškolená, neboť byla u firmy S. zaměstnána jen několik dnů jako volonterka. Na čí popud se k firmě S. dostala a proč odtud vystoupila, jest věcí zcela vedlejší, ana za to plat nedostávala. Podotýká se však, že z jejího podání neplyne, že vystoupila bezdůvodně, neboť tam udává za důvod domácí různice mezi rodiči a nervovou chorobu. Nebyla tedy nezl. Erika P-ová tak vedena a vychována, aby se nyní samostatně uživila prací kancelářskou. Místo vychovatelky, — o němž se otec ve svém rekursu zmiňoval, — by sice snad mohla zastávati, ale otec ani netvrdí, že se jí takové nějaké místo naskytovalo. Pouhé úvahy o různých možnostech výživy nemohou nic změnit na nynějším skutečném stavu. Naproti tomu plyne ze spisů, že nezl. Erika P-ová byla již od svého mládí po dlouhou řadu let vyučována hudbě na klavír a že tohoto hudebního vyučování se jí dostalo též z vůle otce Adolfa P-a, byť i snad tento nebyl přímo zamýšlel, by se dcera hudbou později živila. V poslední době však — jak vyplývá z písemného sdělení majitele hudební školy Ludvíka G-a, pokračuje její původně na slabých základech budované hudební vzdělání zdárně, takže v červnu 1933 by mohla složit státní zkoušku z hudby. Za tohoto stavu věci skýtá dokončení

hudebních studií, ne sice jedinou, ale přece jen tu nejvýhodnější a nepřijatelnější možnost dopracovati se co možná brzy postavení, v němž by měla nezl. Erika P-ová možnost trvalé obživy a tím došla zaopatření. Proto jest vhodné a účelno, aby se k vůli své budoucnosti věnovala cele studiu hudby. Pokud pak toto studium bude trvati, není se zájmem jejího zdraví a studijního postupu slučitelné, by provozovala nějakou výdělečnou činnost. Není tedy nezl. Erika P-ová toho času schopna sama se živiti, a proto musilo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

K vyjádření na dovolací rekurs, podanému odpůrcem nemohlo býti přihlíženo. Podání jeho není zdůvodněno v § 48 zák. čís. 100/31, jak se odpůrce mylně domnívá. Neboť v §§ 38 a 39 odst. (3) cit. zák. (jenž podle § 46 odst. (3) cit. zák. platí i pro dovolací rekurs) jest přesně vymezen postup soudu první stolice při podaném rekursu, a to tak, že se stejnopis rekursu (dovolacího rekursu) nežadá a nezasílá druhé straně k vyjádření, nýbrž nenastane-li případ § 39 odst. (1) nebo odst. (2) cit. zák., spisy se neprodleně předloží vyššímu soudu. Zákon čís. 100/1931 tedy nezná rekursní sdělení, rekursní odpověď.

Čís. 11805.

Vykonatelnost usnesení v exekučním řízení, pokud jím byly určeny útraty tohoto řízení, nelze odvozovati přímo z něho, nýbrž z exekučního titulu, na jehož základě bylo zahájeno exekuční řízení, v němž bylo toto usnesení vydáno. Není-li vykonatelným usnesení, jež bylo původním exekučním titulem, není vykonatelným ani usnesení, určující útraty exekučního návrhu.

(Rozh. ze dne 27. června 1932, R I 224/32.)

Návrhu vymáhajícího věřitele, by mu byla na základě usnesení poručenského soudu ze dne 18. března 1925 a na základě usnesení exekučního soudu ze dne 5. května 1925 povolena k vydobytí peněžitých pohledávek exekuce na svršky dlužníka, soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Z poručenských spisů jest patrné, že poručenský soud nařídil dne 10. dubna 1925, by jeho usnesení ze dne 18. března 1925 bylo doručeno Josefu H-ovi (dlužníku) podle § 106 c. ř. s. (tedy k vlastním rukám na modrý lístek) a by doručný orgán byl poučen o možnosti doručení podle druhého odstavce § 106 c. ř. s. Toto opatření poručenského soudu vyhovovalo tehdy platnému předpisu § 6 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., podle něhož nesporný soudce, uzná-li toho potřebu, může naříditi doručení straně samé. Usnesení ze dne 18. března 1925 mohlo by tedy nabýti účinnosti proti povinnému Josefu H-ovi teprve, kdyby mu bylo doručeno způsobem předepsaným v § 106 c. ř. s. (Viz rozhodnutí čís. 3972 sb. n. s.) To se však v tomto případě nestalo,